

Buletin legislativ

Iulie 2011

Contabilitate	1
Procedură civilă	3
Drept comercial	5
Dreptul concurenței	6
Dreptul muncii – regimul străinilor în România	10
Servicii financiare	12
Drept procesual fiscal	15
Drept imobiliar	16

Iulie 2011

Buletin legislativ

Contabilitate

Denumirea actului normativ	Ordinul nr. 2239/2011 pentru aprobarea Sistemului simplificat de contabilitate emis de Ministrul finanțelor publice („ Ordinul nr. 2239/2011 ”)
Publicație	Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 522/25.07.2011
Intrare în vigoare	25 iulie 2011
Legături cu alte acte normative	Legea nr. 82/1991 a contabilității cu modificările și completările ulterioare („ Legea contabilității ”);
Dispoziții principale	Ordinul nr. 3055/2009 pentru aprobarea Reglementărilor contabile conforme cu directivele europene („ Ordinul nr. 3055/2009 ”).

Ordinul nr. 2239/2011 a fost emis în aplicarea art. 5 alin. (1¹) al Legii contabilității și are în vedere aprobarea sistemului simplificat de contabilitate care poate fi utilizat de anumite persoane care îndeplinesc condițiile prevăzute de lege. Acest ordin se aplică începând cu situațiile financiare anuale aferente exercițiului financiar al anului 2011.

Sistemul simplificat de contabilitate se compune din principiile și regulile de bază care privesc evaluarea și înregistrarea elementelor patrimoniale utilizând un plan de conturi simplificat, precum și prezentarea acestora în situațiile financiare anuale.

Persoanele care pot opta pentru acest sistem de contabilitate simplificat sunt cele care în exercițiul financiar precedent au înregistrat o cifră de afaceri netă sub echivalentul în lei al sumei de 35.000 euro și totalul activelor este situat sub echivalentul în lei al sumei de 35.000 euro. În evaluarea îndeplinirii acestor condiții se vor lua în considerare anumiți indicatori din situațiile financiare anuale și bilanța de verificare, prin raportare la cursul de schimb valutar comunicat de BNR, aferent datei încheierii respectivului exercițiu financiar.

Dacă persoanele care îndeplinesc criteriile prevăzute de ordin nu optează pentru acest sistem de contabilitate simplificat, ele vor aplica reglementările contabile aprobate prin Ordinul nr. 3055/2009.

Ordinul nr. 2239/2011 stabilește, printr-o enumerare limitativă, și categoriile de persoane care nu pot opta pentru sistemul simplificat de contabilitate, chiar dacă îndeplinesc condițiile prevăzute mai sus. Cu titlu exemplificativ, între acestea se încadrează persoanele juridice care dețin valori mobiliare admise la tranzacționare pe o piață reglementată, societățile/companiile naționale, societățile cu capital integral/majoritar de stat, regiile autonome, persoanele juridice care au activitatea reglementată și supravegheată de Comisia Națională a Valorilor Mobiliare sau BNR.

Persoanele care aplică sistemul de contabilitate simplificat vor utiliza un plan de conturi simplificat și tratamente contabile aferente sistemului de contabilitate simplificat. Cu toate acestea, în măsura în care complexitatea operațiunilor economice o justifică, aceste persoane pot utiliza, în completare sau integral, și conturile din planul de conturi general sau tratamentele contabile prevăzute de Ordinul nr. 3055/2009.

Persoanele care cad sub incidența legii și optează pentru sistemul simplificat vor întocmi situații financiare anuale simplificate compuse din bilanț și cont de profit și pierdere simplificate. Aceste situații financiare anuale simplificate vor avea atașate o declarație scrisă de asumare a răspunderii dată de către conducerea persoanei care le întocmește.

În cazul în care persoanele care intră sub incidența legii constată că la finalul exercițiului financiar precedent nu mai îndeplinesc criteriile prevăzute de lege care au în vedere valoarea cifrei de afaceri și a totalului activelor, acestea vor aplica prevederile Ordinului nr. 3055/2009 începând cu prima raportare contabilă aferentă exercițiului financiar următor.

Conform Legii contabilității, în cazul aplicării sistemului simplificat, contabilitatea se poate conduce și organiza și pe bază de contracte/convenții civile încheiate conform Codului Civil cu persoane care au studii economice superioare, răspunderea revenind acestor persoane.

În cazul în care se constată că nu mai sunt îndeplinite criteriile prevăzute de Ordinul nr. 2239/2011, persoanele care au utilizat reglementările contabile simplificate au obligația de a lua măsurile necesare pentru respectarea măsurilor legale care au în vedere persoanele îndreptățite la conducerea și organizarea contabilității. Astfel, dacă organizarea contabilității a fost deferită pe baza de contracte civile conform Codului Civil, iar persoanele care au utilizat sistemul simplificat nu mai îndeplinesc condițiile legale pentru utilizarea pe viitor a acestui sistem, acestea au obligația de a întreprinde măsurile necesare pentru angajarea

de personal cu studii economice superioare în cadrul compartimentelor distincte în care contabilitatea este organizată și condusă, sau de a încheia contracte de prestări servicii în acest sens.

Autor

ruxandra.nita@tuca.ro

Procedură civilă

1 Modificări aduse cadrului legal privind executorii judecătorești

Denumirea actului normativ

Legea nr. 151/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 144/2007 pentru modificarea alin. (1) al art. 37 din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești („**Legea nr. 151/2011**”)

Publicație

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 493/11.07.2011

Intrare în vigoare

14 iulie 2011

Dispoziții principale

Inițial, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 144/2007 a fost adoptată pentru a modifica doar alin. (1) al art. 37 din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești („**Legea nr. 188/2000**”), referitor la criteriile de stabilire a onorariilor maxime convenite executorilor judecătorești.

Prin Legea nr. 151/2011, prevederile O.U.G. nr. 144/2007 sunt modificate substanțial, rezultând astfel modificarea și completarea mai multor articole din Legea nr. 188/2000.

Principalele modificări aduse Legii nr. 188/2000 au în vedere următoarele aspecte:

- Reglementarea competenței teritoriale a executorilor judecătorești cu referire expresă la judecătoria pe lângă care funcționează aceștia (reglementarea anterioară făcea referire doar la curtea de apel în raza căreia funcționează un executor judecătoresc);
- Precizarea expresă cu privire la întinderea competenței teritoriale a executorului judecătoresc pe tot cuprinsul curții de apel în a cărei rază teritorială se află judecătoria pe lângă care funcționează executorul judecătoresc respectiv;
- Modificarea prevederilor privind onorariile convenite executorilor judecătorești în sensul fixării unui plafon maxim al anumitor onorarii variabile (formularea din reglementarea anterioară putea fi interpretată în sensul că legea fixează cuantumuri fixe de onorarii, iar nu variabile);
- Reglementarea modului în care sunt suportate cheltuielile ocazionate

de efectuarea executării silite, precizându-se expres cazurile în care cheltuielile de executare sunt suportate de debitorul urmărit sau de creditor;

- Reglementarea înțelesului noțiunii de „cheltuieli de executare”.

2 Înființarea Registrului electronic de publicitate a vânzărilor bunurilor supuse executării silite

Denumirea actului normativ	Legea nr. 154/2011 pentru completarea Legii nr. 188/2000 privind executorii judecătorești („ Legea nr. 154/2011 ”)
Publicație	Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510/19.07.2011
Intrare în vigoare	22 iulie 2011
Dispoziții principale	<p>Prin Legea nr. 154/2011 se creează cadrul legal pentru înființarea unui sistem informatic de publicitate în domeniul executării silite, respectiv al <i>Registrului electronic de publicitate a vânzărilor bunurilor supuse executării silite</i>.</p> <p>Prin acest registru, toți executorii judecătorești urmează a efectua publicitatea la nivel național a vânzării bunurilor mobile cu valoare mai mare de 2.000 de lei și a bunurilor imobile aflate în procedura de executare silită.</p> <p>Registrul respectiv urmează a fi înființat în termen de cel mult un an de la intrarea în vigoare a Legii nr. 154/2011 de către Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești.</p>

Autor

maxim.dogoter@tuca.ro

Drept Comercial

Denumirea actului normativ	Legea nr. 135/2011 pentru modificarea art. 908 din Codul de comerț („ Legea nr. 135/2011 ”)
Publicație	Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 484/07.07.2011
Intrare în vigoare	10 iulie 2011
Legături cu alte acte normative	Codul comercial adoptat prin Decretul-lege nr. 1.233/1887 („ Codul Comercial ”)
Dispoziții principale	<p>Obiectul Legii nr. 135/2011 este reprezentat de armonizarea dispozițiilor art. 908 din Codul Comercial cu legislația comercială, civilă și procesual civilă cu privire la înființarea sechestrului și popririi. Armonizarea vizează două aspecte:</p> <ul style="list-style-type: none">• Instanța competentă material să soluționeze cererea de înființare a sechestrului sau a popririi, respectiv competența materială pentru soluționarea cererii de înființare a sechestrului sau a popririi nu mai aparține judecătoriei, ci instanței investite cu judecarea fondului;

- Corelarea terminologică a textului, prin înlocuirea cuvântului „interese” cu „dobânzi”.

Autor

ruxandra.frangeti@tuca.ro

Dreptul concurenței

Denumirea actului normativ	Legea nr. 149/2011 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 75/2010 privind modificarea și completarea Legii concurenței nr. 21/1996 („ Legea nr. 149/2011 ”)
Publicație	Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 490/11.07.2011
Intrare în vigoare	14 iulie 2011
Legături cu alte acte normative	Legea concurenței nr. 21/1996 („ Legea Concurenței ”); Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene („ Tratatul ”).
Dispoziții principale	Dintre cele mai importante modificări aduse Legii Concurenței prin Legea nr. 149/2011 pot fi menționate următoarele: <ul style="list-style-type: none">• Legea nr. 149/2011 indică în mod expres că termenul de „<i>întreprindere</i>” are sensul general dat de jurisprudența Uniunii Europene. De asemenea, conceptul de „<i>agent economic</i>” este înlocuit cu cel de „<i>întreprindere</i>” sau „<i>operator economic</i>” în toate actele normative cu aplicabilitate în domeniul concurenței.• Se instituie o prezumție relativă de dominanță pentru acele cazuri în care una sau mai multe întreprinderi (<i>dominanță colectivă</i>) înregistrează pe perioada supusă analizei o cotă individuală, respectiv cote cumulate, pe piața relevantă ce depășesc 40%.• Se detaliază tipurile de înțelegeri, decizii sau practici concertate ce nu pot ieși de sub incidența Legii Concurenței prin beneficiul plafonului <i>de minimis</i> de cotă de piață prevăzut de art. 8 din Legea Concurenței. Aceste înțelegeri sunt separate în două categorii:<ul style="list-style-type: none">- Acorduri între concurenți (<i>acorduri orizontale</i>) ce au ca obiect fixarea prețurilor, limitarea producției sau vânzărilor sau împărțirea piețelor ori a clienților;- Acorduri între neconcurenți (<i>acorduri verticale</i>), acorduri identificate drept restricții grave de concurență (hardcore) în cadrul Regulamentului comunitar privind aplicarea art. 101 alin. (3) din Tratatul categoriilor de acorduri verticale și practici concertate.

Acordurile au ca obiect:

- Restrângerea capacității cumpărătorului de a-și stabili prețul de vânzare, fără a aduce atingere posibilității furnizorului de a impune un preț de vânzare maxim sau de a recomanda un preț de vânzare, cu condiția ca acestea din urmă să nu fie echivalente cu un preț de vânzare fix ori minim stabilit în urma presiunilor exercitate de una dintre părți sau a măsurilor de stimulare practicate de aceasta;
- Restrângeri teritoriale sau privind clienții cărora cumpărătorul le poate vinde bunurile ori serviciile care fac obiectul contractului, cu excepția cazului în care este vorba de una dintre următoarele restricții care nu sunt grave: (a) restrângerea vânzărilor active către teritoriul exclusiv sau către o clientelă exclusivă rezervate furnizorului ori cedate de furnizor unui alt cumpărător, atunci când o asemenea restricție nu limitează vânzările efectuate de clienții cumpărătorului; (b) restrângerea vânzărilor către utilizatorii finali realizate de un cumpărător care acționează pe piață în calitate de comerciant cu ridicata; (c) restrângerea vânzărilor către distribuitori neautorizați realizate de membrii unui sistem de distribuție selectivă; (d) restrângerea capacității cumpărătorului de a vinde componente destinate încorporării unor clienți care ar putea să le utilizeze pentru fabricarea de produse asemănătoare celor produse de furnizor;
- Restrângerea vânzărilor active sau a vânzărilor pasive către utilizatori finali realizate de membrii unui sistem de distribuție selectivă care acționează pe piață în calitate de vânzători cu amănuntul, fără a aduce atingere posibilității de a interzice unui membru al sistemului să își desfășoare activitățile dintr-un sediu secundar neautorizat;
- Restrângerea livrărilor încrucișate între distribuitori în cadrul unui sistem de distribuție selectivă, inclusiv între distribuitori care acționează la diferite niveluri ale comerțului;
- Restricția convenită între un furnizor de componente și un

cumpărător care încorporează aceste componente, care limitează posibilitatea furnizorului de a vinde aceste componente ca piese separate utilizatorilor finali, unor reparatori sau altor prestatori de servicii care nu au fost desemnați de cumpărător pentru repararea ori întreținerea bunurilor sale.

- Taxa de autorizare a concentrărilor economice este fixată între 10.000 și 25.000 de euro. Cuantumul exact al taxei urmând a fi emisă în temeiul unor instrucțiuni ce vor fi emise de Consiliul Concurenței.
- Prevederea privind suspendarea deciziilor Consiliului Concurenței sub condiția plății unei cauțiuni, în cuantum de 30% din amenda stabilită prin decizia atacată este înlocuită cu o nouă regulă. Conform Legii Concurenței, modificate prin Legea nr. 149/2011, cauțiunea aplicabilă pentru suspendarea deciziilor atacate se stabilește conform prevederilor Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal cu privire la creanțe bugetare.
- Se reduce cuantumul amenzilor aplicabile pentru următoarele cazuri:
 - Faptele autorităților și instituțiilor administrației publice centrale și locale constând în furnizarea de informații inexacte, incomplete sau care induc în eroare ori de documente incomplete sau nefurnizarea de informații autorității de concurență în contextul prevederilor art. 35 din Legea Concurenței; în acest caz, amenda este redusă de la pragul stabilit anterior între 5.000 lei și 40.000 lei la praguri între 1.000 și 20.000 lei;
 - Contravențiile constatate în sarcina întreprinderilor sau asociațiilor de întreprinderi nou-înființate, care nu au înregistrat cifră de afaceri în anul anterior sancționării, amenda este redusă:
 - Pentru contravențiile sancționate cu amendă de la 0,1% până la 1% din cifra de afaceri, de la pragul stabilit între 20.000 lei și 2.000.000 lei, cuantumul amenzii se reduce la un prag situat între 10.000 lei și 1.000.000 lei;
 - Pentru contravențiile sancționate cu amendă între 0,5% și 10% din cifra de afaceri, de la pragul stabilit între 30.000 lei și 5.000.000 lei, cuantumul amenzii se reduce la un prag situat între 15.000 lei și 2.500.000 lei.
- Se introduce un caz special de reducere a cuantumului amenzii sub

minimul legal stabilit de Legea Concurenței în cazul recunoașterii contravenției de către întreprinderea învinuită de încălcarea art. 5, 6 sau 15 din Legea Concurenței. Astfel, dacă, după primirea raportului de investigație și exercitarea dreptului de acces la dosar sau în cadrul audierilor întreprinderea recunoaște, în mod expres, săvârșirea faptei anticoncurențiale și, acolo unde este cazul, propune remedii care duc la înlăturarea cauzelor încălcării, acest fapt va fi reținut drept circumstanță atenuantă specială sub forma colaborării în cadrul procedurii administrative și va determina diminuarea cuantumului amenzii cu un procent cuprins între 10% și 30% din nivelul de bază, inclusiv atunci când acesta este stabilit la minimul prevăzut de lege.

- Conceptul de *fapte săvârșite cu vinovăție* în contextul aplicării amenzilor în cazul contravențiilor prevăzute de Legea Concurenței este înlocuit cu acela de *fapte săvârșite cu intenție sau din neglijență*.
- În cazul infracțiunii prevăzute de Legea Concurenței pentru participarea cu intenție frauduloasă și în mod determinant a unei persoane fizice la conceperea, organizarea sau realizarea practicilor interzise potrivit prevederilor art. 5 alin. (1) și care nu sunt exceptate potrivit prevederilor art. 5 alin. (2), pedeapsa alternativă a închisorii este redusă la un prag stabilit între 6 luni și trei ani de la un prag de la 6 luni la 4 ani.
- Se prevede posibilitatea ca plenul Consiliului Concurenței să delege către comisii formate din 3 membri ai Plenului examinarea (a) rapoartelor de investigație, cu eventualele obiecții formulate la acestea, și decide asupra măsurilor de luat; și (b) autorizarea concentrărilor economice. De asemenea sunt introduse ajustări asupra prevederilor privind organizarea și funcționarea Consiliului Concurenței, spre exemplu sunt detaliate condițiile de acces ca membru al Consiliului Concurenței.
- Audierea părților în cadrul investigațiilor Consiliului Concurenței (cu excepția situației investigațiilor din oficiu închise ca urmare a lipsei unor dovezi suficiente privind încălcarea Legii Concurenței) devine o procedură facultativă, aplicabilă la solicitarea părților.
- Consiliul Concurenței preia atribuțiile prevăzute anterior de Legea nr. 11/1991 privind combaterea concurenței neloiale în sarcina Ministerului finanțelor Publice.
- În cadrul Consiliului Concurenței se instituie un Colegiu Consultativ ca

organism nepermanent format din 11 până la 17 reprezentanți ai mediului universitar de concurență, ai mediului de afaceri și ai asociațiilor de protecția consumatorilor sau alte persoane cu prestigiu în domeniul economic, juridic ori al concurenței. Membrii Colegiului Consultativ emit opinii neobligatorii cu privire la principalele aspecte ale politicii de concurență.

- Se instituie posibilitatea Consiliului Concurenței de a sesiza alte instituții sau autorități publice în măsura în care sunt descoperite aspecte ce țin de competența acestora.
- Prevederile art. 9 din Legea Concurenței privind faptele anticoncurențiale ale autorităților și instituțiilor publice sunt extinse și asupra entităților către care aceste autorități sau instituții își delegă atribuțiile.

Autor

andreea.oprisan@tuca.ro

Dreptul Muncii - Regimul Străinilor în România

Denumirea actului normativ

Legea nr. 157/2011 pentru modificarea și completarea unor acte normative privind regimul străinilor în România („**Legea nr. 157/2011**”)

Publicație

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 533/28.07.2011

Intrare în vigoare

31 iulie 2011, cu excepția Art. III care va intra în vigoare la data aplicării în totalitate de către România a dispozițiilor acquis-ului Schengen

Legături cu alte acte normative

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România („**O.U.G. nr. 194/2002**”);

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 56/2007 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României („**O.U.G. nr. 56/2007**”);

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 55/2007 privind înființarea Oficiului Român pentru Imigrări prin reorganizarea Autorității pentru străini și a Oficiului Național pentru Refugiați, precum și modificarea și completarea unor acte normative („**O.U.G. nr. 55/2007**”);

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2001 privind frontiera de stat a României („**O.U.G. nr. 105/2001**”);

Regulamentul (CE) nr. 810/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009 privind instituirea unui Cod comunitar de vize (Codul de vize) („**Regulamentul nr. 810/2009**”).

Dispoziții principale

Legea nr. 157/2011 a adus schimbări importante regimului juridic aplicabil cetățenilor străini (cetățeni care nu au cetățenia unui stat membru al Uniunii Europene/Spațiului Economic European/Confederației Elvețiene) prin modificarea mai multor acte normative care reglementează acest regim.

Astfel, actele normative care au suferit modificări ca urmare a adoptării Legii nr. 157/2011 și principalele aspecte reglementate în cuprinsul noului act normativ sunt următoarele:

- **O.U.G. nr. 194/2002**

- Introducerea „Cărții albastre a UE”

Prin Legea nr. 157/2011 a fost introdusă așa-numita „Carte albastră a UE” care reprezintă un permis special de ședere în scop de muncă care conferă posesorului acestuia dreptul de ședere și de muncă pe teritoriul României în calitate de angajat pe un loc de muncă înalt calificat. De asemenea, Legea nr. 157/2011 reglementează și regimul aplicabil persoanelor deținătoare ale unui astfel de permis de ședere.

- Introducerea vizei pentru detașare

O modificare importantă adusă O.U.G. nr. 194/2002 o reprezintă reglementarea unui nou tip de viză pentru muncă și anume viza pentru detașare. Până la introducerea acestui tip de viză, persoanele care solicitau intrarea pe teritoriul României în acest scop aveau la dispoziție viza pentru alte scopuri.

- Modificarea condițiilor de acordare a vizei pentru desfășurarea de activități comerciale

În ceea ce privește acordarea vizei cetățenilor străini care doresc desfășurarea pe teritoriul României de activități comerciale, au fost ridicate plafoanele minime ale investițiilor care trebuie realizate de aceștia în vederea acordării vizei. Astfel, valoarea investițiilor în cazul cetățenilor străini asociați într-o societate cu răspundere limitată este de minim 100.000 de euro, iar în cazul acționarilor într-o societate pe acțiuni de minim 150.000 de euro. Anterior modificării, plafoanele erau de 70.000 de euro în primul caz, respectiv de 100.000 de euro în cel de-al doilea caz.

- **O.U.G. nr. 56/2007**

- Introducerea dispozițiilor privind lucrătorii înalt calificați

În legătură directă cu reglementarea Cărții albastre a UE, prin Legea nr. 157/2011 au fost introduse referiri la categoriile de lucrători și de locuri de muncă care

justifică eliberarea unui astfel de permis. Astfel, locul de muncă înalt calificat presupune existența unor calificări profesionale superioare ale celui care îl ocupă.

De asemenea, au fost introduse cerințele privind eliberarea autorizației de muncă pentru lucrătorii înalt calificați, între care nu se regăsesc și cele privind procesul de selecție solicitat în cazul autorizației de muncă pentru lucrătorii permanenți.

- Modificarea condițiilor pentru eliberarea autorizației de muncă

În ceea ce privește eliberarea autorizației de muncă străinilor interesați să desfășoare muncă pe teritoriul României, prin Legea nr. 157/2011 a fost introdusă o nouă condiție care trebuie îndeplinită de angajator. Astfel, pentru obținerea autorizației de muncă este necesar ca angajatorul să nu fi fost sancționat anterior pentru muncă nedeclarată sau angajare ilegală.

În ceea ce privește obligația angajatorului de a avea achitate toate datoriile către bugetul de stat la momentul solicitării autorizației de muncă, prin noua lege a fost relaxată această condiție, fiind necesară achitarea obligațiilor bugetare doar pe ultimul trimestru.

- Înăsprirea regimului sancționator aplicabil angajatorilor care nu respectă dispozițiile O.U.G. nr. 56/2007

Prin Legea nr. 157/2011 a fost înăsprit regimul sancționator aplicabil angajatorilor care nu respectă prevederile legale privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României.

- **O.U.G. nr. 55/2007**

Prin Legea nr. 157/2011 au fost modificate prevederile legale privind prelucrarea datelor cu caracter personal ale străinilor.

- **O.U.G. nr. 105/2001**

Prin Legea nr. 157/2011 au fost abrogate două dintre contravențiile prevăzute în O.U.G. nr. 105/2001.

Dincolo de modificările actelor normative enumerate, prin adoptarea Legii nr. 157/2011 s-a urmărit totodată crearea cadrului juridic necesar aplicării directe a Regulamentului nr. 810/2009 și a aplicării Deciziei 582/2008/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 iunie 2008 de introducere a unui regim simplificat de control al persoanelor la frontierele externe, bazat pe recunoașterea unilaterală de către Bulgaria, Cipru și România a anumitor documente ca fiind echivalente cu vizele naționale ale acestora în scopul tranzitului pe teritoriile lor și a Deciziei 586/2008/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 iunie 2008

de modificare a Deciziei nr. 896/2006/CE de stabilire a unui regim simplificat de control al persoanelor la frontierele externe, bazat pe recunoașterea unilaterală de către statele membre a anumitor permise de ședere eliberate de Elveția și de Liechtenstein în scopul tranzitului pe teritoriul lor.

Autor

mariana.sturza@tuca.ro

Servicii financiare

Denumirea actului normativ

Regulamentul Băncii Naționale a României („**BNR**”) nr. 8/2011 privind instituțiile emitente de monedă electronică („**Regulamentul**”)

Publicație

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 508/18 iulie 2011

Intrare în vigoare

18 iulie 2011

Legături cu alte acte normative

Legea nr. 127/2011 privind activitatea de emiteră de monedă electronică („**Legea nr. 127/2011**”)

Directiva 2009/110/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 privind accesul la activitate, desfășurarea și supravegherea prudențială a activității instituțiilor emitente de monedă electronică

Dispoziții principale

Scopul principal al Regulamentului este de a detalia prevederile Legii nr. 127/2011 cu privire la înființarea, funcționarea și supravegherea prudențială a instituțiilor emitente de monedă electronică.

În materia autorizării funcționării instituțiilor emitente de monedă electronică, Regulamentul completează prevederile art. 16 din Legea nr. 127/2011, menționând, pe lângă condiția obținerii autorizației de funcționare emise de BNR, și elementele pe care trebuie să le cuprindă respectiva autorizație, inclusiv aprobările acordate persoanelor responsabile pentru conducerea și administrarea activității acesteia. Regulamentul face referiri la condițiile de autorizare și la documentația ce trebuie prezentată BNR în acest scop, completând astfel prevederile art. 17 din Legea nr. 127/2011 (cu referire la documentația necesară în ceea ce privește atât aspectele societare – acționariat, conducere, organizare internă, cât și aspectele operaționale – plan de activitate, mecanisme de control intern etc.).

De asemenea, Regulamentul prevede obligația instituțiilor emitente de monedă electronică de a notifica BNR începerea activității autorizate, în termen de 5 zile de la data survenirii acesteia.

În ceea ce privește aspectele operaționale ulterioare autorizării, Regulamentul

detaliază cerințele cu privire la fondurile proprii ale instituțiilor emitente de monedă electronică, în aplicarea art. 27-29 din Legea nr. 121/2011. Regulamentul stabilește modalitatea de calcul a fondurilor proprii de nivel 1 și 2, precum și condițiile care trebuie îndeplinite cu privire la aceste fonduri proprii, inclusiv acordul prealabil al BNR și alte condiții cu privire la includerea anumitor elemente în categoria fondurilor proprii de nivel 2 (spre exemplu, în cazul împrumuturilor subordonate).

În legătură cu activitatea de creditare, potrivit art. 39 din Regulament, instituțiile emitente de monedă electronică ce înregistrează un nivel semnificativ al activității de creditare trebuie să aplice reglementările BNR în domeniul limitării riscului de credit la creditele destinate persoanelor fizice. Nivelul activității de creditare este considerat semnificativ atunci când, pentru 3 perioade de raportare trimestrială consecutive, sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții: nivelul cumulat al capitalurilor proprii și surselor împrumutate pe baza contractelor de împrumut/finanțare existente în sold este de minimum 50.000.000 lei și nivelul cumulat al creditelor/finanțărilor acordate și angajamentelor asumate existente în sold, determinate conform Regulamentului, este de minimum 25.000.000 lei (în anumite cazuri, prin cumularea activității de creditare cu cea de servicii de plată).

În materia protejării fondurilor primite în schimbul monedei electronice, Regulamentul conține trimiteri la cerințele operaționale prevăzute de Legea nr. 127/2011 (e.g. segregarea conturilor, înregistrarea corespunzătoare, asigurarea operațională), stabilind totodată faptul că instituției emitente de monedă electronică îi este interzis să utilizeze pentru alte scopuri contul deschis la o instituție de credit în care depune fondurile protejate.

În privința modificărilor operate în situația instituțiilor emitente de monedă electronică, Regulamentul detaliază modificările supuse aprobării prealabile a BNR (e.g. completarea obiectului de activitate cu servicii de plată, anumite achiziții de participații, înlocuirea responsabililor pentru conducerea și administrarea activității de emisie de monedă electronică și/sau de prestare de servicii de plată, modificări în legătură cu necesarul de fonduri proprii și protejarea fondurilor primite etc.), cât și pe cele pentru care este necesară doar informarea autorității de supraveghere (alte modificări societare, celelalte achiziții de participații, persoanele care au legături strânse cu instituția emitentă de monedă electronică, modificări ale elementelor relevante privind măsurile de protejare a fondurilor primite etc.).

De asemenea, Regulamentul prevede principalele obligații de raportare ale

instituțiilor emitente de monedă electronică, în special cu privire la necesarul de fonduri proprii aferent activității de emiteră de monedă electronică. Astfel, sunt detaliate, între altele:

- Obligația de raportare trimestrială, cu privire la necesarul de fonduri proprii aferent activității de emiteră de monedă electronică; indicatorii utilizați în calculul necesarului de fonduri proprii aferent activității de prestare a unor servicii de plată; nivelul și componența fondurilor proprii; situația privind activitatea de creditare;
- Obligația de raportare anuală, cu privire la informațiile contabile și la necesarul de fonduri proprii aferent activității de prestare a serviciilor de plată, altele decât cele legate de emiteră de monedă electronică.

Raportările prevăzute de Regulament se transmit către BNR atât în format electronic, cât și letric (pe hârtie), în cel mult 30 de zile de la sfârșitul perioadei pentru care acestea se întocmesc, dacă nu se prevede altfel.

Autor

patricia.enache@tuca.ro

Drept procesual fiscal

Denumirea actului normativ

Decizia Curții Constituționale nr. 536/2011, referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscală („**Decizia nr. 536/2011**”)

Publicație

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482/07 iulie 2011

Dispoziții principale

Textul de lege ce formează obiectul excepției de neconstituționalitate, art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală („**O.G. nr. 92/2003**”), se referă la realizarea comunicării prin publicitate a actelor administrative fiscale.

Curtea a reținut că, potrivit art. 44 alin. (2) lit. a)–d) din O.G. nr. 92/2003, s-a stabilit că pot fi comunicate actele administrative fiscale, după cum urmează:

- Prin prezentarea contribuabilului la sediul organului fiscal emitent și primirea actului administrativ fiscal de către acesta sub semnătura, data comunicării fiind data ridicării sub semnătura a actului;
- Prin remiterea, sub semnătura, a actului administrativ fiscal de către persoanele împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii, data comunicării fiind data remiterii sub semnătura a actului;
- Prin posta, la domiciliul fiscal al contribuabilului, cu scrisoare recomandată cu confirmare de primire, precum și prin alte mijloace,

cum sunt fax, e-mail, dacă se asigura transmiterea textului actului administrativ fiscal și confirmarea primirii acestuia;

- Prin publicitate.

Ținând cont că textul de lege menționat enumeră aceste modalități fără să conțină vreo precizare referitoare la ordinea de prioritate în care acestea pot fi folosite, și reținând faptul că în practică, în lipsa unei mențiuni exprese referitoare la obligativitatea respectării ordinii în care acestea sunt enumerate, există o tendință a organelor fiscale de a ignora succesiunea în care acestea sunt prevăzute în art. 44 alin. (2) și de a recurge la comunicarea direct prin publicitate, fără a proceda la epuizarea celorlalte mijloace de comunicare a actului administrativ fiscal, Curtea a constatat că o astfel de interpretare aduce atingere dreptului de acces liber la justiție al contribuabilului de a contesta existența sau cuantumul obligației fiscale.

Curtea a admis excepția de neconstituționalitate ridicată din oficiu de Judecătoria Constanța – Secția civilă și constată că dispozițiile art. 44 alin. (3) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală sunt neconstituționale în măsura în care se interpretează în sensul că organul fiscal emitent poate să procedeze la comunicarea actului administrativ fiscal prin publicitate, cu înlăturarea nejustificată a ordinii de realizare a modalităților de comunicare prevăzute la art. 44 alin. (2) lit. a)–d) din aceeași ordonanță.

Autor

alexandru.blagan@tuca.ro

Drept imobiliar

Denumirea actului normativ

Legea nr. 153/2011 privind măsuri de creștere a calității arhitectural-ambientale a clădirilor (“**Legea nr. 153/2011**”)

Publicație

Monitorul Oficial al României, Partea I, Nr. 493/11 iulie 2011

Intrare în vigoare

10 august 2011

Legături cu alte acte normative

Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții („**Legea nr. 50/1991**”)

Dispoziții principale

Legea nr. 153/2011 reglementează obligativitatea deținătorilor de clădiri (persoane fizice, juridice, autorități ale administrației publice, instituții publice), care dețin în proprietate sau administrare clădiri care prezintă un nivel avansat de degradare a fațadelor, a acoperișurilor sau a altor elemente precum balcoane, logii, aticuri, ornamente etc. și care pun în pericol sănătatea, viața, integritatea fizică și siguranța populației și/sau afectează calitatea mediului înconjurător, a cadrului

urban construit și a spațiilor publice urbane, de a lua măsuri, din proprie inițiativă, de realizare a lucrărilor de intervenție pentru reabilitarea structural-arhitecturală a anvelopei clădirilor.

Legea nr. 153/2011 prevede anumite categorii de clădiri, cărora nu li se aplică prevederile acestei legi, respectiv:

- Clădirile expertizate tehnic și încadrate în clasa I de risc seismic;
- Clădirile reabilitate termic sau în curs de reabilitare la data intrării în vigoare a legii, precum și blocurile de locuințe înscrise în programe multianuale locale pentru efectuarea de lucrări de reabilitare termică;
- Clădirile și ansamblurile clasate sau în curs de clasare ca monumente istorice.

În esență, Legea nr. 153/2011 stabilește:

- Tipurile de lucrări de intervenție pentru reabilitarea structural-arhitecturală a anvelopei clădirilor (de exemplu: refacerea zidărilor, refacerea finisajelor exterioare, repararea sistemului de acoperire etc);
- Etapele, termenele și modul de finanțare a lucrărilor;
- Obligațiile și răspunderile autorităților publice locale și ale deținătorilor de astfel de construcții;
- Sancțiunile aplicabile pentru încălcarea dispozițiilor legii.

Legea nr. 153/2011 prevede că autoritățile locale vor elabora programe multianuale care vor cuprinde organizarea, monitorizarea și controlul realizării lucrărilor de intervenție. Autoritățile locale au obligația de a identifica acele clădiri care se încadrează în prevederile acestei legi și să notifice deținătorii acestora cu privire la obligațiile care le revin.

În cazul în care deținătorii notificați refuză să efectueze lucrările, precum și în situația în care acestea nu au fost executate sau nu au fost finalizate în termenele notificate, autoritățile locale pot executa ele însele lucrările necesare, în numele și pe seama deținătorilor respectivi, în limita fondurilor aprobate anual cu această destinație, cu drept de regres împotriva deținătorilor notificați.

În general, termenul de executare al lucrărilor este de 12 luni de la primirea notificării de către deținătorul clădirii, care poate fi prelungit, cu acordul scris al primarului, cu maximum 6 luni, în funcție de natura și amploarea lucrărilor.

Legea nr. 153/2011 conține și o serie de derogări de la prevederile Legii nr. 50/1991, în ceea ce privește termenul de emitere a certificatului de urbanism și a autorizației de construire, precum și în ceea ce privește actele necesare emiterii

autorizației de construire.

Ca regulă, finanțarea lucrărilor de intervenție este asigurată de deținătorii clădirilor. Prin excepție, lucrările pot fi finanțate și de la bugetul local, în limita fondurilor aprobate anual cu aceasta destinație pentru proprietarii care fac dovada că au venituri medii nete pe lună pe membru de familie mai mici decât câștigul salarial mediu net pe economie.

De asemenea, asociațiile de proprietari și proprietarii locuințelor unifamiliale au dreptul de a beneficia de credite bancare cu garanție de stat și cu dobândă subvenționată, dacă îndeplinesc anumite condiții. Astfel, beneficiarii de credite vor finanța din surse proprii minimum 10% din valoarea lucrărilor, iar restul de maxim 90% va fi finanțat din credite bancare cu garanție guvernamentală și cu dobândă subvenționată, contractate de beneficiarii de credite. Perioada de rambursare a creditelor astfel acordate va fi de maximum 5 ani.

Pentru lucrările efectuate la clădirile amplasate în zone cu regim special (de exemplu zone construite protejate, centre istorice, stațiuni balneoclimaterice etc.) autoritățile locale pot cofinanța cheltuielile pentru lucrările de întreținere.

Derogând de la prevederile legale generale, deținătorii notificați beneficiază de o serie de facilități pentru lucrările de intervenție, respectiv:

- Scutirea de a vira cota de 0,7%, respectiv 0,1% către Inspectoratul de Stat în Construcții;
- Scutirea de a vira cota de 0,5% către Casa Socială a Constructorului;
- Scutirea de la plata impozitului pe clădiri, pentru o perioadă de 5 ani consecutivi, în urma hotărârii autorității publice locale.

Legea stabilește și sancțiuni pentru nerespectarea dispozițiilor sale, atât pentru autoritățile locale, cât și pentru deținătorii clădirilor, spre exemplu:

- Nerespectarea de către deținătorii clădirilor a obligației de a contracta proiectarea și executarea lucrărilor reprezintă contravenție și se sancționează cu amendă între 5.000 și 8.000 lei (aproximativ între 1.190 și 1.905 euro, la cursul de 1 Euro = 4,2 lei);
- Nerespectarea de către deținătorii clădirilor a obligației de a organiza recepția lucrărilor (la terminarea acestora și recepția finală) reprezintă contravenție și se sancționează cu amendă între 2.000 și 5.000 lei (aproximativ între 476 și 1.190 euro, la cursul de 1 Euro = 4,2 lei);

Autor

iulia.schiopescu@tuca.ro

Detalii contact:

Piața Victoriei
Șoseaua Nicolae Titulescu nr. 4-8
America House, aripa de vest, et. 8
Sector 1
București 011141
România

 (40-21) 204 88 90

 (40-21) 204 88 99

 office@tuca.ro

 www.tuca.ro

Disclaimer

Acest material informativ are numai un caracter orientativ. Scopul său nu este de a oferi consultanță juridică cu caracter definitiv, care se va solicita conform fiecărei probleme legale în parte.

Pentru detalii și clarificări privind oricare dintre subiectele tratate în Buletinul Legislativ, persoanele de contact sunt:

Florentin Țuca, Avocat asociat coordonator (florentin.tuca@tuca.ro)

Cornel Popa, Avocat asociat (cornel.popa@tuca.ro)

Cristian Radu, Avocat colaborator coordonator (cristian.radu@tuca.ro)